

ELS OSCARS

CONNEXIONS FAMILIARS

Aquest any hi ha unes quantes històries familiars curioses i emotives camuflades entre els nominats als guardons d'interpretació més importants del món del cinema

TEXT TONI VALL

Quan fa dos anys Jamie Lee Curtis va guanyar l'Oscar pel seu rocambolesc paper a *Tot alhora i a tot arreu*, no va poder evitar emocionar-se al recordar els seus pares, els inoblidables Tony Curtis i Janet Leigh, estrelles del Hollywood daurat dels anys cinquanta i seixanta a qui els Oscars van ignorar completament: al llarg de la seva amplíssima carrera, van rebre tan sols una tristíssima nominació cadascun. Una situació similar es va produir quan l'any 1996 Kirk Douglas va rebre de mans de Steven Spielberg un Oscar honorífic per la seva al·lucinant carrera d'actor, durant la qual només va ser candidat al guardó en tres ocasions i no el va guanyar mai. Des de la platea, l'aplaudia emocionat el seu fill Michael, que ja tenia dos Oscars a les lleixes de casa seva. Un com a productor d'*Algú va volar sobre el niu del cucut* i un com a actor per *Wall Street*.

L'altra cara de la moneda podria ben bé ser la que va viure Angelina Jolie, que va veure reconeguda molt aviat la seva feina amb un Oscar. Tenia només 25 anys quan va triomfar pel seu paper a *Innocència interrompuda*. Jon Voight, el seu pare, ho havia aconseguit als 40, amb el seu ferit de guerra veterà del Vietnam a *El retorn*. Quan Liza Minnelli va recollir l'Oscar a la millor actriu per *Cabaret*, un calfred va recórrer l'ànima dels cinèfils de tot el món. La seva santa mare, Judy Garland –que havia mort prematurament quatre anys abans–, va ser una de les millors actrius dels anys quaranta i cinquanta. Es considera un dels “robatoris” més flagrants de tota la història dels Oscars el no-premi a Garland pel seu memorable paper a *Ha nascut una estrella*.

La història d'amor i odi de Paul Newman amb els Oscars va esdevenir mítica. Sis nominacions entre 1959 i 1982. Totes infructuoses. L'última decepció, per la seva memorable creació a *Veredict final*, el va fer enfurismar. I l'Acadèmia de Hollywood li va concedir tres anys després un Oscar honorífic que no va recollir perquè estava rodant *El color dels diners*, el film que l'any següent li va proporcionar el seu primer Oscar “oficial”. La seva esposa, Joanne Woodward, havia rebut molt jove el guardó com a millor actriu per *Les tres cares d'Eva*.

És curiós saber que una de les històries d'enemistat més galdoses mai generades pels Oscars la van protagonitzar dues germanes: Joan Fontaine i Olivia de Havilland. La rivalitat les va acompanyar des de petites. Totes dues es van convertir gairebé alhora en estrelles de Hollywood, però va ser Joan qui es va avançar quan va guanyar l'Oscar per *Sospita* el 1941. Olivia no ho va saber encaixar bé, però va rescabalar-se a l'endur-se dos guardons només separats per dos anys, entre 1947 i 1949, per *Vida íntima*, de Julia Norris, i *L'hereva*. Totes dues van competir, amb tenacitat, fins a la fi dels seus dies. Joan va morir el 2013 als 96 anys, però aquesta carrera la va guanyar Olivia, que va deixar aquest món el 26 de juliol del 2020 als 104 anys. ●

A. MAJDANSKI / EFE

KIERAN CULKIN

Un ai al cor és el que vam experimentar tots els fanàtics de les gales dels Oscars quan l'any 2010 l'Acadèmia va decidir homenatjar el talent del director John Hughes i l'empremta generacional que va deixar en milions d'espectadors de films com *Tot en un dia*, *El club dels cinc* i *Sol a casa*. El protagonista d'aquesta última, Macaulay Culkin, va comparèixer a l'escenari per recordar com va ser d'important Hughes en la seva malaurada carrera. Serà tot un xoc veure aquest any el seu germà Kieran –és un dels guardons cantats de la nit– recollir el premi a actor de repartiment per *A real pain*.

FRANCK CASTEL / EFE

FERNANDA TORRES

Vint-i-set anys fa que l'actriu brasilera Fernanda Montenegro va estar nominada, per sorpresa i amb tot mereixement, a l'Oscar a la millor actriu pel film *Estació Central de Brasil*, de Walter Salles. És emocionant veure que, aquest any i també dirigida per Salles, és la seva filla Fernanda Torres qui opta a l'estatueta pel seu paper d'esposa d'un opositor a la dictadura brasilera dels anys setanta, al film *Aún estoy aquí*. Totes dues, mare i filla, hi interpreten el mateix paper amb vint anys de diferència.

TIM ROOKE / EFE

ADRIEN BRODY

En aquest últim capítol no hi ha cap relació familiar, però sí alguna cosa intangible i fascinant relacionada amb el pas del temps. Adrien Brody va guanyar l'any 2003 l'Oscar al millor actor per *El pianista*, de Roman Polanski. Hi interpreta el músic polonès que sobreviu al gueto de Varsòvia i aconsegueix esquivar la brutal persecució dels nazis. És emocionant, gairebé un capritx del temps, que més de vint anys després tingui molts números per repetir guardó en la pell de l'arquitecte hongarès que fuig de l'Holocaust.

ISABELLA ROSSELLINI

No havia estat mai candidata a l'Oscar, i aquest any li ha arribat el torn per un paper que no supera els deu minuts en pantalla, el de la monja discreta però argumentalment decisiva de *Cónclave*. Fa il·lusió que, a la fi, Isabella Rossellini opti a un guardó que la seva mare, la gran Ingrid Bergman, va guanyar en tres ocasions: com a millor actriu per *Llum de gas* i *Anastàsia* i com a millor actriu de repartiment per *Assassinat a l'Orient Express*. Ah! I, igual que avui la seva filla, ella també va rebre una nominació per posar-se l'hàbit de monja. Va ser per *Les campanes de Santa Maria*.

ANGELIKA WARMUTH / EFE

DEMI MOORE

Un dels fenòmens de l'any cinematogràfic ha estat sens dubte *La substància*. I Demi Moore ens hi regala una creació impressionant. Per primer cop podria endur-se a casa un premi pel qual no ha estat mai candidata. Tampoc ho va ser mai el seu exmarit, Bruce Willis, avui retirat del cinema a causa d'una malaltia degenerativa. Tots dos han mantingut al llarg dels anys una bonica relació d'amistat i complicitat, d'agraïment i confort mutu pels anys viscuts junts. Si Moore guanya, no serà estrany si Willis compareix al seu discurs.

EFE